FUNDAŢIA CULTURALĂ

BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / an VIII, nr. 23, iunie 1999; 12 pag.

LEGIUNEA LA 72 DE ANI...

Poporul nu se conduce după *voinţa* lui: Democraţia. Nici după voinţa unei persoane: Dictatura. *Ci după legi.* Nu e vorba de legile făcute de oameni.

Sunt norme, legi naturale de *viaţă* şi norme, legi naturale de *moarte. Legile vieţii şi legile morţii.* O naţiune merge la viaţă sau la moarte după cum respectă pe unele sau pe altele din aceste legi.

•

Rămâne un lucru de stabilit: Cine, din mijlocul unei naţiuni poate înţelege sau intui aceste norme? Poporul? Mulţimea? Cred că i se cere prea mult. Mulţimea nu înţelege nici alte legi mai mărunte. Nu numai că nu le poate prinde ea din văzduh, dar trebuie să i se explice multă vreme, să i se repete în mod insistent, să fie chiar pedepsită, pentru a le putea înţelege.

Iată câteva legi imediat *necesare* vieţii ei, pe care le înţelege cu greu: că în caz de boală infecţioasă, trebuie izolarea bolnavului şi dezinfecţie generală; că în casă e nevoie să intre soarele, deci trebuie ferestre mari; că vitele, dacă sunt îngrijite şi hrănite mai bine, dau mai mult pentru hrana omului etc.

Dacă mulţimea nu poate înţelege sau înţelege cu greu câteva legi imediat necesare vieţii ei, cum îşi poate cineva imagina că mulţimea, care în democraţie trebuie să se conducă pe ea, va putea înţelege cele mai dificile legi naturale, va putea intui cele mai fine şi mai imperceptibile norme de conducere omenească, norme care o depăşesc pe ea, viaţa ei, necesităţile vieţii ei, care nu i se aplică direct ei, ci care se aplică unei entităţi superioare ei: *naţiunea?*

Dacă pentru a face pâine trebuie să fie cineva specializat, dacă pentru a face ghete, pentru a face pluguri, pentru a face agricultură, pentru a conduce un tramvai, trebuie specializare; pentru cea mai grea conducere, aceea a unei naţiuni, nu trebuie o specializare? Nu trebuiesc anumite însuşiri?...

Corneliu ZELEA CODREANU

CORNELIU ZELEA CODREANU
(1899 - 1938)

«Astăzi, Vineri, 24 Iunie 1927 (Sf. Ioan Botezătorul), o r a z e c e s e a r a, se înfiinţează: «LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL», sub conducerea mea. Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli.

Fixez ca şef al gărzii de la Icoană pe Radu Mironovici.»

Corneliu ZELEA CODREANU

Această primă şedinţă a durat un minut, adică atât cât am citit ordinul de mai sus, după care cei prezenţi s-au retras, rămânând ca să cugete dacă se simt destul de hotărâţi, şi tari sufleteşte, pentru a păşi într-o asemenea organizaţie unde nu era nici un program, singurul program fiind viaţa mea de lupte de până atunci şi a camarazilor mei de închisoare.

CUIBUL

Unitatea de bază a Mișcării Legionare

V. ORGANIZAREA CUIBULUI

(urmare din Nr. 22/1999)

3. *„Cuibul are un casier"*. Misiunea sa este de a strânge la fiecare întâlnire o cotizaţie benevolă, sau determinată pe o bază modică. Această sumă periodică care, pentru anumite cuiburi foarte sărace, poate să nu depăşească câţiva franci, joacă după toate aparenţele, un rol capital. Ea reprezintă:

- o şcoală civică;
- o schimbare de mentalitate;
- un ajutor efectiv pentru Mişcare.

Această sumă minimă, dată în mod voluntar, pentru o cauză şi o luptă comună, arată nu numai ataşamentul legionarului faţă de Legiune, dar dezvoltă o comuniune din ce în ce mai intimă între om şi organizaţie. Legionarul se simte prezent, folositor. El înţelege că lucrurile mari se realizează cu sacrificii care, chiar dacă nu sunt totdeauna mari, trebuie să fie permanente şi conştiente.

Mai mult, el ia cunoştinţă de responsabilitatea sa faţă de patria sa care nu poate aştepta salvarea decât de la sacrificiul său personal. Această sumă donată periodic este unul din mijloacele noii şcoli civice, care vrea să pună omul alături de responsabilitatea sa faţă de naţiunea sa strangulată de egoismul cel mai crud. Prin gestul său, omul câştigă prima sa victorie asupra propriului său egoism.

Pe de altă parte, această cotizaţie, dedusă foarte adesea dintr-un buget sărac şi nesigur, arată că în mijlocul societăţii actuale, îşi face apariţia o schimbare de mentalitate. Acolo unde, în mediul organizaţiilor politice domnea interesul cel mai dezgustător, şi unde persoana nu lua în consideraţie o acţiune oarecare fără să aibă în spatele său forţa economică a unei puteri „oculte" sau a unui grup financiar, ia fiinţă dezinteresul omului, care, nu numai, nu cere nimic, dar, în plus, îşi aduce obolul pentru a ajuta o cauză.

În sfârşit, aceste sume infime adunate de la toate cuiburile din ţară, vin să acopere cheltuielile unei organizaţii care respinge sistemul grupărilor financiare spoliatoare şi a „organismelor oculte" corupte şi corupătoare. Pentru o organizaţie politică a cărei ţintă finală este moralizarea şi modificarea intimă a omului, numai independenţa financiară poate să garanteze independenţa de spirit şi de acţiune. Deci, cheltuielile ei trebuie să fie acoperite prin contribuţia şi munca membrilor săi, dacă nu, ea poate să fie la cheremul unor grupuri financiare interesate.

Contribuţiile strânse în acest fel servesc unui triplu scop: o mică parte rămâne sub formă de rezervă în casa unităţii de bază (proporţie variabilă, în general 10%). Restul este trimis organizaţiei departamentale sau Corpului Legionar superior de care depinde cuibul. Unitatea superioară extrage o parte la rândul său şi anume un procent (30-40%) pentru propriile sale cheltuieli, şi restul (în jur de 50-60%) este dirijat către cassa centrală a Mişcării.

Toată eficacitatea şi precizia acestui sistem depind de felul în care casierul îşi îndeplineşte datoria. El trebuie să fie corect şi prompt în acţiunea sa.

1. *„Cuibul are un curier"*. În bătălia politică pe care o duce şi în împrejurările mereu nefavorabile care o înconjoară. Mişcarea Legionară poate să se afle adesea într-o situaţie de urgenţă. Membrii cuibului, unitatea imediat superioară, sau chiar Centrul, trebuie să fie preveniţi cât mai urgent posibil. Telefonul sau corespondenţa pot fi supraveghiate chiar şi atunci când nu se poate telefona. În cazul acesta se recurge la curier. El se află sub ordinele şefului de cuib.

Curierul este recrutat dintre cei tineri şi foarte descurcăreţi. El trebuie să fie gata să plece în orice moment al zilei sau al nopţii. Foarte rar există mijloace pecuniare rezervate pentru a i se plăti transportul. El trebuie deci să procedeze cum poate, dar este necesar să execute ordine de urgenţă şi în ciuda oricărui obstacol (baraj poliţienesc, câini poliţişti, control rutier, etc.).

Acolo se realizează întreaga sa importanţă şi toată responsabilitatea care-i revine. Ducerea unor broşuri unui camarad bolnav sau transmiterea unui ordin sunt treburi obişnuite. Dar atunci când acest agent de legătură trebuie să ducă o scrisoare sau o informaţie importantă la mai mulţi zeci de kilometri, în toiul iernii sau într-o perioadă de clandestinitate, el este demn de tot respectul. Trebuie să dea dovadă de curaj, de voinţă, de credinţă, căci întâmpină riscuri serioase. El se află la discreţia unei imprudenţe sau a unei indiscreţii. De aceea curierul trebuie să fie un om de toată încrederea, dotat cu o profundă convingere legionară şi cu o incontestabilă capacitate de sacrificiu.

În general, fiecare funcţie trebuie să fie îndeplinită de un membru deosebit. Cu toate acestea, nimic nu reţine ca acelaşi legionar să cumuleze două funcţii. Aceasta în afara şefului de cuib pentru că funcţia sa este pe drept cuvânt de a dirija şi a educa pe alţii. Ar fi inconvenabil, de exemplu, ca un şef de cuib să plece în misiune în calitate de curier şi să lase în urma sa o unitate fără conducător.

(Traducere din limba franceză de Eugen BĂLAŞA după Ediţiile Carpaţi, Madrid 1973)

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

P.S. *Scrierile lui Faust Brădescu, izvorâte din duhul Căpitanului, reprezintă un viu îndreptar în activitatea noastră. Să ne rugăm la Bunul şi Izbăvitorul Mântuitor pentru sănătatea autorului copleşit de vârstă şi de prigoană!*

Sfântul Arhanghel Mihail să ocrotească, cu sabia Sa, Legiunea şi să ne îndrepte spre unitate deplină, corolar al victoriei Neamului (E. B.)!

(urmare din Nr. 22/1999)

„DE LA ICOANĂ AM PORNIT"...

Coborând în cotidian, prima lege, pe care Căpitanul o formulează pentru legionari, este legea ONOAREI; este legea care obligă pe legionar ca toate gândurile, sentimentele, cuvintele şi faptele lui să exprime atitudinea lui Adam înainte de cădere; iar împotriva faptelor lui şi ale compatrioţilor de sorginte diavolească, legionarul să ia în mână sabia lui Mihail în faţa căreia diavolii pier în abis. Aşa zisa onoare lumească, fără să ai privirea spre Icoană, NU este ONOARE, ea este o îngâmfare diavolească.

Şi pentru a rămâne mereu pe drumul onoarei, Căpitanul statorniceşte pentru legionari o a doua lege: legea TĂCERII. *Legea Tăcerii este condiţia de a te putea autosupraveghea, a-ţi economisi forţele, a cunoaşte, deci a învăţa de la alţii, şi te scuteşte de a-ţi simţi conştiinţa vătămată cum se întâmplă după fiecare discuţie.*

Legea MUNCII, exprimarea viului; munca este mişcare raţională dacă o faci pe căi cinstite şi urmăreşti obiective cinstite; munca îţi întregeşte înţelepciunea şi-ţi asigură condiţiile vieţii pământene!

Pentru ca întreaga ta activitate să fie rodnică, Căpitanul statorniceşte legea DISCIPLINEI – orânduirea în timp şi abordarea muncii în concordanţă cu puterile şi condiţiile de care dispui sau eşti pus să faci faţă.

Şi ultima Lege este cea a Ajutorului: *„Ajută-ţi camaradul căzut în nenorocire, nu-l lăsa"*. Este exprimarea solidarităţii sociale. Pornim de la Icoană, cu neprihănire, coborâm mintea în inimă şi o punem în mâna lui Iisus Hristos, privind mereu Icoana, ne apucăm de lucru şi ajutăm pe aproapele. Aşa să ne ajute Dumnezeu. Aşa fac legionarii.

• Fraţi Români!

În foiletonul *„Din adâncuri de morminte"* partea întâia, am făcut apel pentru trezirea fiecăruia dintre noi; în partea a doua am amintit câteva legi în disciplinarea căruia omul trebuie să se conformeze pentru realizarea trezirii.

Astăzi (partea a treia), în puţine cuvinte, voi schiţa din metodele pe care Lucifer şi Ahriman le folosesc pentru oprirea oamenilor de la trezire! Obiectivul nostru final este *Restaurarea individului la nivel de persoană creată de Dumnezeu după chipul şi asemănarea Sa,* aducerea omului la conştiinţa pe care a avut-o înainte de căderea în neascultare, de căderea sub influenţa lui Lucifer.

În epoca noastră, ştiinţele naturii, punctate cu sentinţe ateiste, îmbrăţişate de oameni trufaşi ori prea limitaţi, cântând la unison cu forţele care luptă împotriva lui Hristos, au amestecat foarte subtil cultura materialistă cu impulsul Cristic. Faţă de acest amestec, individul, domic de a şti, cade în iluzia falsei libertăţi, umplându-şi interiorul cu neadevăruri preluate de la alţii sau prelucrate şi însuşite prin propriile reprezentări iluzioniste.

Civilizarea forţată, şi impusă nouă de străini, şi înstrăinaţi, după cel de-al doilea război mondial, ne-a adormit, şi, drept urmare, Neamul întreg nu îşi găseşte linişte până nu revine în matca spaţiului spiritual unde întreg poporul să poată respira un oxigen normal, un oxigen moral.

După cele enunţate mai sus voi aborda unele probleme legate de cei doi mincinoşi Lucifer şi Ahriman, care în armata lor au destituit corifei în Ţara noastră.

Lucifer este cel care pătrunde în corpul spiritual al omului, îi umbreşte conştiinţa şi gândirea, slăbindu-i voinţa în înfăptuirea normalului, înfăptuirea lucrului sănătos, îi îmbolnăveşte sufletul, judecata, prin reprezentări ademenitoare, apoi urmează îmbolnăvirea trupului...

C o r p u l spiritual este sub ascultarea voinţei omului, de aceea nici Lucifer, nici Ahriman nu au nici o putere asupra omului fără ca omul să nu accepte impulsurile lor...

Ahriman aduce învrăjbirea, frica, neascultare şi ura între oameni. El lucrează asupra segmentelor societăţii punând în joc bunurile materiale şi beţia de putere. Liberul arbitru al unui singur om cu greu poate salva societatea de influenţele Arhimanice; e nevoie de rugăciuni comune, familie, cuib, garnizoana, Biserică etc

DIN ADÂNCURI DE MORMINTE

La noi la Români era *Sfatul Bătrânilor*, sfatul bun, în care cuvintele erau rostite cu mare precauţie având mare greutate. La strămoşii noştri Daci era Templul în care rugăciunile şi rugul arzând nu se stingeau niciodată, zi şi noapte. În zilele noastre partidele din viaţa noastră socială nu ne sunt de nici un ajutor împotriva lui Ahriman; prin faptul că membrii din toate partidele se fac instrumente docile în mâinile lui Ahriman. *Numai persoanele care trăiesc intim spălarea picioarelor apostolilor de către Mântuitorul pot lupta împotriva lui Ahriman.* În neamul nostru sunt mulţi oameni gata de jertfa pentru Hristos şi Neam dar nu sunt înmănunchiaţi în idealul de a învinge pe Ahriman! Bine ar fi ca oamenii străluminaţi să se cunoască între ei şi să se ajute reciproc! Este vorba de adevăraţii urmaşi ai Apostolilor care să nu se ia după luceferismul impulsurilor legate de imagini şi să nu aibă frică nici de lucrările lui Ahriman; ci precum Apostolii, să simtă în sufletele lor substanţa iubirii atotstăpânitoare care împânzeşte şi încălzeşte între universul. Oamenii treziţi şi străluminaţi au o milă nesfârşită pentru cei care suferă, cu o privire liniştită, pătrunzătoare, ei urmăresc dreptatea pentru fiecare, sunt conştienţi că fiecare faptă are importanţa ei nu numai pentru cel care o înfăptuieşte ci are o importanţă imensă pentru întreaga societate! Ei au o viaţă interioară profundă, cu o înţelegere cuprinzătoare purtată în tăcere. Ei au respect desăvârşit faţă de adevăr, care respect le este necesar pentru a auzi solia Duhului Sfânt. Trăirea în adevăr le dă linişte în suflete, putere de a acţiona, rezistenţă, perseverenţă şi energie în slujba Tatălui Ceresc.

Români! Drapelul sus pentru Credinţă, Unitate şi Acţiune! Aşa să ne ajute Dumnezeu!

(sfârşit)

medic veterinar Traian CRIŞAN

MOŢA-MARIN: PREZENT!

(urmare din Nr. 22/1999)

Şi să nu uităm că despre toate aceste lucruri trebuie să afle toţi pe care îi dorim alături de noi: nici cea mai frumoasă melodie din lume nu va fi cântată dacă nu o aude nimeni!

În încheiere aş vrea să amintesc un lucru, aparent ciudat, ce s-a petrecut mai ales după 1989. Fără ca cineva dintre cei îndreptăţiţi să ceară cel puţin explicaţii de la cei care i-au chinuit în cei 50 de ani ai domniei comuniste, domnie la care au participat în mod disproporţionat faţă de numărul lor în ţară, o serie de elemente alogene – de la preşedintele *Comisiei de Aplicare a Armistiţiului,* faimosul hoţ de streptomicină, Oeriu, şi terminând cu băieţii lui Nicolski din Securitate, o gaşcă internaţională a declanşat o ofensivă „multilateral dezvoltată" cu o singură ţintă: Mişcarea Legionară, intelectualii români, valorile româneşti. Reviste – începând cu *Partisan Revue, Marianne, Debat,* sau *Temps Modernes,* numeroase cărţi, eseuri tipărite în publicaţiile româneşti (*22, Apostrof,* etc.), filme, emisiuni de televiziune, trâncăneli radiofonice, dominate de acelaşi spirit partizan şi demolator şi susţinute de cunoscuta triadă: minciuna, calomnia, omisiunea – lovesc în cei trei stâlpi: Mişcarea Legionară şi intelectualii români, valorile românităţii.

Întrebare firească: ce-i mână în această luptă?

Am căutat vari explicaţii: niciuna nu-mi satisfăcea curiozitatea. Acum câteva zile mi-a căzut în mână o publicaţie a IFRI (*Institutul Francez pentru Relaţii Internaţionale*) - *„Politique etrange"* – 2/'98 -care publică câteva articole în legătură cu împlinirea a 50 de ani de la apariţia statului Israel articole aflate sub deviza *„împreună cu mândrie, împreună cu speranţă"* şi s-ar putea ca o parte din explicaţie să se afle în unele din afirmaţiile publicate acolo: „Mândria legitimă resimţită de israelieni nu poate masca o altă realitate: speranţa a fost înlocuită de spaimă. Ei nu sunt în pace cu vecinii lor şi nici cu ei înşişi".

Dar, dacă teama îi mână spre alte orizonturi? De pildă spre un alt „pământ al făgăduinţei" spre care s-au îndreptat şi în veacul trecut când, rudele lor occidentale, neavând chef să se ia la trântă cu pravoslavnica, Rusie, care-i „căzăcea" pe ruptele şi au încercat să oblige, în schimbul recunoaşterii independenţei noastre, câştigată pe câmpul de luptă, România să le dea cale liberă - *„din Boian la Vatra Dornei"?*

Scenariu, ce nu pare fantezist dacă ţinem seama de avertismentul apărut în ARABIES – revista lunară a lumii arabe şi francofoniei (semnează Mustafa Benşenan, profesor de geopolitică la facultatea de drept din Saint – Etienne: „Nu s-a văzut niciodată un ocupant dispus să pună capăt, voluntar, ocupaţiei. Statele colonialiste – şi Israelul este unul – o ştiu foarte bine: nu-şi fac bagajele şi nu-şi coboară drapelul decât atunci când preţul ocupaţiei devine insuportabil – pe plan material şi mai ales uman. Israelul ocupă teritorii arabe, de mai multe zeci de ani, fără a fi plătit preţul ocupaţiei. Atât timp cât va fi aşa – ei nu se vor răzgândi. Diplomaţia nu poate decât ceea ce poate raportul de forţe. Palestinienii pot, dacă vor, să facă presiuni asupra raportului de forţe şi astfel ocupaţia militară a Palestinei să devină insuportabilă".

Şi aş mai propune un argumemt: „pe mine, scria Mircea Eliade, nu mă supără când aud evreii ţipând: antisemitism, fascism, hitlerism. Oamenii aceştia care sunt oameni vii şi CLARVĂZĂTORI îşi apără PRIMATUL ECONOMIC şi POLITIC pe care l-au dobândit cu atâta trudă, risipind atâta inteligenţă şi atâtea miliarde. Ar fi absurd să te aştepţi ca evreii să se resemneze de a fi o minoritate, cu anumite drepturi şi cu foarte multe obligaţii după ce au gustat din MIEREA PUTERII şi au cucerit ATÂTEA POSTURI DE COMANDĂ.

Evreii luptă din răsputeri să-şi menţină deocamdată poziţiile în aşteptarea VIITOAREI OFENSIVE şi în ceea ce mă priveşte eu le înţeleg lupta şi le admir vitalitatea, tenacitatea, geniul."

Eliade ştia că această comportare este conformă unor învăţături – precum cele din *„Codexul Maimonide":* „combăteţi-i pe necredincioşi până-şi vor plăti capitaţia (impozitul pe cap de om) fiind în acelaşi timp umiliţi".

În revista citată rabinul Aviner, adept al unei formaţii ultranaţionaliste din Israelul zilelor noastre – când se face atâta zgomot în legătură cu naţionalismul altora firesc - susţine că buna vecinătate cu arabii nu poate fi acceptată decât dacă aceştia acceptă suveranitatea Israelului, dacă nu vor mai ridica capul fiind reduşi la condiţia unor „dhimms" (umiliţi); în acelaşi text afirmându-se că este interzisă numirea unui ne-evreu în vreo funcţie publică.

Un alt rabin, Amital, susţinând sensul mesianic al războiului de Yom Kippor, afirmă că în acea confruntare s-au aflat de o parte Israelul iar în cealaltă parte toate naţiunile lumii, unite, prin voinţa de a împiedica resurecţia Israelului, pentru ca astfel să scape de pedeapsa pe care o vor suferi odată cu această resurecţie.

„Pedeapsa – susţine rabinul, este meritată pentru că în timpul dominaţiei lor aceste naţiuni au persecutat poporul ales."

(va urma)

Paul Spiru MICHAIL

CUM A MURIT VICTOR BIRIŞ

-COMANDANT LEGIONAR-

De vorbă cu Iancu Fedorca, consilier juridic la Gaz Metan, moţ, şi din Huedin, fiu de memorandist, fost ajutor de primar la Cluj în Guvernul Goga-Cuza, cu domiciliul forţat la Mănăstirea Putna în perioada comunistă.

În toamna anului 1964, Iancu Fedorca povesteşte, că, într-o noapte, între orele 23-24, se afla pe peronul gării Mediaş, urmând să plece la Cluj-Oradea şi aştepta trenul Bucureşti-Oradea.

A apărut pe peron colegul său Victor Biriş, care urma să plece cu trenul Oradea-Bucureşti, pentru a se stabili la Bucureşti luându-şi funcţia de cercetător la Academie, Secţia juridică. El venise la sora lui din Mediaş pentru a-şi reface sănătatea câteva săptămâni. Părinţii lui Victor Biriş au fost învăţători în Mediaş.

Iancu Fedorca relatează, în continuare: trenul Oradea-Bucureşti făcea cruce cu trenul opus în gara Mediaş. Trenul lui Victor Biriş a fost anunţat că intră în gară. Victor Biriş avea bilet pentru vagonul apropiat de locomotivă.

Victor Biriş a plecat la capătul peronului care era neluminat.

(Iancu Fedorca) A văzut că, la intrarea trenului în gară, doi indivizi au apărut în spatele lui Biriş şi l-au împins în faţa locomotivei după care au fugit în afara peronului.

A transmis atunci Iancu Fedorca aceste întâmplări, cu rugămintea de a nu se colporta, din motive de securitate.

Iancu Fedorca a murit în anul 1971.

Cazul Biriş s-a petrecut în toamna anului 1964, cu puţin timp de la eliberarea sa.

Iancu Fedorca fusese coleg cu Victor Biriş.

24 aprilie 1999, Bacău

Petru C. BACIU

ANUNŢURI

• Joi, 24/ 06.1999, aniversarea a 72 de ani de la întemeierea LEGIUNII ARHANGHELUL MIHAIL.

Se va face deplasare, la Ţigăneşti şi Tâncăbeşti, cu autocarele (plecarea: de lângă PECO – Parcul Cişmigiu – la orele 8 dimineaţa. Costul deplasării: 25.000 lei de persoană).

• Sâmbătă, 26/ 06.1999, sala Dalles (B-dul Magheru), orele 15-18^{30}, Fundaţia BUNA _ VESTIRE şi Fundaţia prof. GEORGE MANU organizează o manifestaţie dedicată întemeierii (acum 72 de ani) LEGIUNII ARHANGHELUL MIHAIL.

Vor conferenţia: prof. Constantin BUCESCU, dr. Doru MIHAIL, prof. George URSA.

Se va proiecta un film documentar.

CRINI PRINTRE ZĂBRELE

La fereastra noastră, în cătuşe,
s-a oprit o pasăre din zbor;
crini de ceară, galbene brânduşe,
printre gratii îngeri în sobor
flutură cu noaptea fără zor
planuri jucăuşe,

Toate-n seara asta cenuşie
parcă să ne fie vor adaus
la descântec – vrăji, nimicnicie
pentru orice frunte în repaus;
dincolo de Maslul din pronaus
slobodă beţie.

Cu aceleaşi zgomote-n vecernii
mii de racle ni se par scântei;
a murit de frig în pragul iernii
un *năzarnic,* la etajul trei
ca un imn câtat de porumbei
sus pe Valea Cernii.

Şi-i Aiudul tot aşa – tăcere,
silnicia asvârlită-n toi,
doar un terci ni-i singura plăcere
sau în coaja unui slut turtoi,
ori în priciul împărţit la doi;
jale, mângâiere.

La fereastra noastră cu obloane
doar o vrăbioară e-n popas,
foamea parcă-i râşnit de piroane,
frigul o sudalmă fără glas,
liniştea rămasă de pripas,
umbrele –icoane.

Am sorbit din cupa năzuinţei
tot ce elexir ni s-a părut,
şi potirul şi paharul neputinţei,
după fiecare capăt şi-nceput.
Lasă-mă, o, Doamne, să-mi sărut
crucea suferinţei.

De departe un colos se vede,
mut, îngrozitor, hidos şi crud,
crivăţul din zări nu mai purcede,
celular, muţenii se aud.
Coloseum, râşniţă, Aiud,
nimeni nu ne crede.

Orele ne scurmă şi ni-s grele
cine poate şti cât va dura
până când, în pulberea de stele,
cei de ieri şi cei de azi vor încerca,
să mai fie, şi vor scutura
crini printre zăbrele.

Aiud, toamna, 1962

Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ

DESPRE ORTODOXIE (5)

Mai puţin filosofi ca preocupare, dar mai scolastici ca metodă, cu mai puţin talent, dar cu mai multă „ştiinţă", apologeţii romano-catolici desfiinţează în adevăr Biserica Ortodoxă pe toate paginile operelor lor. Apologetica papală atribuie Bisericii romane posesiunea exclusivă a unităţii sfinţeniei, catolicităţii şi apostolicităţii, refuzând Bisericii ortodoxe orice îndreptăţire, până şi la titlul de Biserică.

Izolată, mutilată, deficientă, anemică, sleită, amorţită, decadentă, incapabilă, fărămiţată, dezbinată, învrăjbită, robită statului, redusă şi ca întindere şi ca număr de credincioşi, lipsită de sfinţi, de activitate şi de virtuţi eroice, fără lucrare catehetică, pastorală şi misionară, fără elan şi fără ştiinţă, obligată să vegeteze în tradiţionalismul şi în ritualismul său, Biserica Ortodoxă este condamnată la dispariţie lentă (vezi Jeremas Breisgan, Konrad Lübeck).

Pentru apologetica romano-catolică deci, Biserica Ortodoxă este mai mult eroarea înţepenită decât adevărul viu şi expresiv (Eugen Duplessy «Apologetique» 1927). Biserica Ortodoxă mai mult vegetează decât trăieşte, mai mult îşi supravieţuieşte. Biserica Ortodoxă este ceva mort, ramură ruptă din trunchiul roman, şi nu poate trăi fără ei, că se usucă (Nicolas Jung) etc...

Ce mai e trist, apologeţilor le urmează istoricii, dintre care unii au trăit cu anii în Orientul ortodox şi se poate crede că îl cunosc mai bine. Rechizitorul general care conchide la moartea Bisericii Ortodoxe, moarte prin „fixism", aşa este socotit cultul ei prin „cezaropapism", consecinţă a naţionalismului ei, prin lipsa de unitate, de spirit de propagandă, prin ignoranţa, incapacitatea şi viciile clerului ei (vezi Gabriel Brunhes-Paris, 1924). Prin decadenţa şi corupţia ei, prin superstiţia poporului şi prin necredinţa clasei culte, prin somnolenţa şi lipsa ei de mişcare, de acţiune, de zel, de apostolat, prin dezagregarea, anarhia şi starea ei de criză permanentă, ba chiar prin coruperea dogmelor şi sfintelor taine, prin alterarea credinţei (vezi Raymond Bousquet), toate consecinţă firească a două cauze, datorate stării de schismă, despărţită adică de Roma, de unde i-ar putea veni ajutor, putere şi viaţă; expusă totodată influenţei nefaste a protestantismului, socotit un „acid dizolvant", care face ravagii incalculabile, Biserica Ortodoxă va muri deci sigur. Dacă n-a murit încă, se pronunţă îndureraţi specialiştii în maladii religioase, va muri de ceea ce se cheamă „roadele otrăvite ale schismei". Vina cea mare pentru acestă stare de lucruri o poartă evident, clerul ortodox.

În general, ştiinţa teologică romano-catolică nu se ocupă de Ortodoxie decât pentru a o critica. Încolo, Biserica Ortodoxă nu există şi nu contează decât ca teren de propagandă şi ca teren promiţător şi totuşi ingrat.

❖

Din teologia protestantă care ne studiază mai ales în tratate de Simbolică vom cita un singur nume, mare cât o sută, al clerului Adolf von Harnack (1930) care credea că tot ce a putut să dea Biserica Ortodoxă s-a istovit în două momente – a făcut misiune creştină în epoca bizantină şi a unit religia cu naţionalismul. Elinizată în sens păgân, încătuşată în tradiţionalismul, ritualismul şi intelectualismul său doctrinar, Ortodoxia este o simplă religie naturală fixată în secolul 6 al cărei curs nu i-a mai tulburat încă din sec. al 3-lea nici un profet, nici un reformator, nici un geniu.

Pentru mai târziu, Ortodoxia nu mai este o Biserică, ci o „căsoaie pustie" a bisericismului oriental, în care religia creştină a fost transformată şi coborâtă la nivelul inferior al pietăţii antice. Aşa a grăit marele oracol al teologiei protestante şi cuvântul lui a avut ecou îndepărtat (vezi Albrecht Ritsche, 1890).

S-ar putea aduna o întreagă enciclopedie de condamnări şi de insulte pe seama Bisericii Ortodoxe, scrisă de creştinii eterodocşi care la occidentalii superiori nouă întru toate, privesc Orientul de la distanţă şi de la înălţimea progresului lor cultural, de unde nu-l pot vedea, decât mic şi nemişcat. Să adăugăm că vor să ne umilească adesea, cu aceleaşi aiere de superioritate, „uniţii atraşi de Biserica Papală, socotindu-ne Bizantini" înapoiaţi şi închipuindu-se în orgoliul lor confesional, părtaşi de când lumea la viaţa, la meritele şi la gloria Romei eterne.

Şi să nu uităm că sunt chiar între noi ortodocşii unii, care, fie impresionaţi plăcut de muzica instrumentală bisericească occidentală, de o ceremonie pontificală de acţiunea multilaterală a Bisericii papale, de influenţa Vaticanului, de o carte savantă sau de glasul mieros şi insinuant al unui misionar pescuitor în apele noastre, fie nemulţumiţi de unele stări şi de unii oameni ai Bisericii noastre, se îndoiesc de puterea ei, de îndreptarea şi de progresul ei, şi-şi fac o justifită grijă din viitorul ei, în concurenţa lor cu celelalte Biserici creştine sau cu spiritul antireligios al culturii moderne.

Concluzia pare deci clară şi categorică, şi o anumită impresie prinde până la noi. Privită în problemă, vitalitatea Bisericii Ortodoxe este o iluzie; şi dreptul ei la viaţă şi la respectul altora – o cauză pierdută. Biserica Ortodoxă, aşa cum o văd alţii, este în stare de paralizie, de incapacitate, este în agonie dacă nu chiar moartă. Criticii eterodocşi o declară lipsită şi de existenţa Sfântului Duh şi de prezenţa lui Iisus Hristos (vezi Eugen Duplessy). Aşa declară propagandiştii Bisericii papale, în încercările ce fac de a ne smulge prozeliţi.

Protestantismul vede Ortodoxia tânjind în formalism păgân, romano-catolicii o văd lâncezind, boala schismei, şi ambele confesiuni occidentale sunt, în fine de acord afirmând că Ortodoxia nu constituie o Biserică şi nici măcar un titlu, ci este doar o tradiţie învechită care se va pierde în „necredinţă", proces în curs de lichidare cu termene fatale, amânate din când în când doar de împrejurări istorice. De fapt, Biserica Ortodoxă este privită şi tratată ca un organism mort, un cadavru bisericesc, pe care teologii celorlalte confesiuni fac doar disecţii şi studii. Rusia ortodoxă nici nu ar trebui socotită ca o ţară creştină şi ar trebui botezată abia cu prilejul jubileului de 900 de ani de la creştinarea ei şi botezată din nou în Duh şi adevăr şi cu focul dragostei. (V. Frank şi Pederborn 1889).

(continuare în pagina 7)

Nicolae CRĂCEA

(urmare din pagina 6)

• (DESPRE ORTODOXIE)

Puterea de viaţă a Bisericii Ortodoxe poate fi pusă în discuţie şi contestată. Problema existenţei Bisericii Ortodoxe nu se pune de azi. Se pune de 500 de ani odată cu căderea Constantinopolului sub turci; se pune de 1000 de ani odată cu schisma şi cruciadele; se pune de 1000 de ani odată cu apariţia mahomedanismului, se pune de la începutul creştinismului în luptă cu iudaismul, cu păgânismul şi cu ereziile. Şi dacă se mai poate pune şi azi, înseamnă că Biserica Ortodoxă n-a murit încă, deşi a trecut prin aşa de multe şi mari greutăţi.

Toate acestea au creat Bisericii Ortodoxe anumite condiţiuni de viaţă şi de lucru, care nu se găsesc în Occidentul Europei, în America sau aiurea. În Orientul ortodox creştinismul se află pe locul naşterii, al tuturor opoziţiilor şi durerilor sale, într-un teren şi în climat politic şi religios, cu accidente şi intemperii, pe care nu le cunosc. Când se spune că Biserica Ortodoxă vegetează şi moare pentru că nu face progres, ştiinţă şi misiune, se uită prea uşor că Biserica Ortodoxă a trebuit să se lupte cu toţi adversarii până la cei care o combat şi o condamnă simbolic la moarte. Trebuind să lupte pentru existenţa sa, a rămas firește cu câteva secole în urmă celorlalte biserici cu activitatea sa practică. A cere Bisericii Ortodoxe să fi făcut progresul Bisericilor Occidentale este a cere de exemplu poporului român să se găsească la nivelul cultural al francezilor, germanilor, sau englezilor. Popoarele Ortodoxe au stat ca de strajă la porţile Creştinătăţii, la porţile de Răsărit ale Europei, şi au apărat-o Asiei cotropitoare. În lupta lor, s-au simţit creştine şi s-au socotit apărătoare ale Crucii, cu mult înainte şi după cruciadele occidentale.

(va urma)

Nicolae CRĂCEA

PERSONALITĂŢI LEGIONARE

PROFESORUL ALEXANDRU BOGZA

A vorbi despre o personalitate legionară, ca profesorul Alexandru Bogza, înseamnă a ţine cont de părerea lui Voltaire despre istorie care zice: *„Faptele istorice nu trebuie schimbate. Istoricul nu trebuie nici să justifice, nici să înfrumuseţeze trecutul şi prezentul, ci să redea faptele obiectiv..."*

Pe Alexandru Bogza l-am avut profesor de muzică la liceul *„Dragoş Vodă"* din Câmpulungul Bucovinei: ştiam că este fratele mai mare al romancierului Radu Tudoran şi al fruntaşului marxist Geo Bogza. Dar mai ştiam că profesorul Alexandru Bogza nu era numai un simplu profesor de muzică, ci şi un compozitor de geniu şi mai ales un mare gânditor. Cu şeful legionarilor s-a cunoscut în perioada când intelectualitatea românească de vârf a început să-şi îndrepte atenţia spre *fenomenul legionar*. Foarte curând s-a ataşat de politica Legiunii, şi a devenit (ca şi Hristache Solomon din Focşani, ca şi generalul Zizi Cantacuzino şi Nae Ionescu şi ca mulţi alţii) *un câine credincios al Căpitanului.*

În Câmpulungul acelor ani (1933-1934) circula o poveste, un fel de *snoavă*, potrivit căreia profesorul Bogza, după prima întrevedere cu şeful Legiunii (întrevederea avusese loc în gara Câmpulung-Est; Corneliu Codreanu era în drum de la Bucureşti spre mânăstirea Rarău) ar fi făcut următoarea mărturisire de credinţă chiar în plin consiliu profesoral: „Un an nu mă mai spăl pe mâini, am dat mâna cu cel mai mare om politic din România de azi" (dase mâna cu *Corneliu Zelea Codreanu...*).

Această profesiune de credinţă n-a rămas neînregistrată. Urechea Securităţii a auzit-o, şi, de aici înainte, alături de ceilalţi legionari bucovineni, profesorul Alexandru Bogza va purta crucea calvarului legionar până la moarte. Începând cu lagărul din 1933 şi 1934, închisorile armandliste din 1938-1939,lagărele antoneştilor în 1943-1944, şi sfârşind cu anii de teroare stalinistă de după anul 1944.

Inima profesorului Alexandru Bogza a încetat să mai bată în anul 1973, la vârsta de 78 de ani, după o viaţă de luptă, de cercări, de creaţii, de împliniri şi suferinţe pentru românism şi adevăr. Deşi era fratele mai mare al doctrinarului marxist Geo Bogza, profesorul din Câmpulungul Bucovinei n-a pierdut nici un prilej să fie în permanentă confruntare cu ceea ce el numea *„barbaria comunistă"*. Cu toate acestea la moartea filosofului (Alexandru Bogza a murit în credinţă legionară) Constantin Noica de pe poziţia trăiriştilor lui Nae Ionescu şi Mircea Eliade, va spune, ceva mai târziu că *„în cultura românească nu se poate vorbi despre filozofie fără a se pomeni numele acestui mare gânditor"* (care a fost profesorul Alexandru Bogza). Comunistul Geo Bogza va scrie în presa comunistă de atunci că *fratele său Alexandru Bogza „a fost de o consecvenţă uimitoare, sigur de adevărul în care a crezut", că a dus „o viaţă de o exemplară austeritate, întreaga sa putere închinând-o mistuitoarei vocaţii pentru filozofie"* adăugând: *„în vreme ce, într-un efort infinit mai mic, pe fruntea mea se aşezau atâţia lauri, de el* (de Alexandru n.n.) *nu auzise nimeni, dar eu ştiam întotdeauna că, în ceea ce priveşte originalitatea, profunzimea şi capacitatea creatoare nu-i vin decât până la genunchi...* (vezi *„Contemporanul"* VI, 1974)".

În afară de numeroase compoziţii muzicale (despre care mai mulţi muzicieni, prin Geo Bogza, vor susţine că sunt opere de inestimabilă valoare artistică), profesorul Alexandru Bogza a lucrat câteva decenii la o carte de filozofie: *„REALISMUL CRITIC"*. La data aceea ştiam foarte puţine date în legătură cu acestă lucrare. Numai ceea ce înţelesesem din discuţiile avute în 1946 – 1948 cu autorul ei.

(va urma)

Vasile BLĂNARU – FLAMURĂ

SĂRBĂTORILE LUNII IUNIE

Luna iunie în 24 de zile: naşterea S f â n t u l u i, slăvitului Prooroc, Înainte – mergătorul şi Botezătorul Domnului, Ioan.

Vrând soarele cel nespus, Hristos, Mântuitorul nostru, să răsară lumii, plecând cerurile şi pogorându-Se în pântecele fecioresc, cel mai curat decât cerurile, se cădea ea, mai întâi, să iasă luceafărul din cea stearpă, adică, Sfântul Ioan, Înainte-mergătorul, ca un înainte vestitor, propovăduind şi zicând: „Vine după mine Cel mai tare decât mine." Deci, împlinindu-se vremea Sfintei Elisabeta, ca să nască, a născut fiu, la bătrâneţe, din pântece sterp, precum, de demult, Sara pe Isaac şi minunea mergea înainte minunii. Mai înainte, adică, de a naşte Fecioara pe Hristos, a născut cea stearpă, în zilele sale, pe Mergătorul înainte al lui Hristos, pentru ca cei ce vor vedea naşterea cea peste fire, din cea bătrână, să creadă şi naşterea, cea mai presus de fire, care avea să fie din Fecioara cea nenuntită, şi să zică, în sinea lor: Puterea cea nebiruită a lui Dumnezeu, care a dezlegat nerodirea celei bătrâne, acea putere este în stare ca, şi pe Fecioara, cea nestricată, să o facă maică. Şi a fost naşterea cea minunată a lui Ioan, Înainte-Mergătorul înaintea Naşterii lui Hristos, cea şi mai minunată. Şi această minune, pregătea altă minune după maica cea stearpă, Maica cea pururea Fecioară: după naşterea cea minunată a Elisabetei, naşterea cea străină a Fecioarei. Pentru că, întru amândouă maicile, rânduiala naşterii covârşeşte rânduielile firii, Dumnezeu voind aşa, Căruia, ca unui Ziditor, toată firea Îi slujeşte.

(PROLOAGELE, VOL. II, pag. 856)

Luna iunie în 29 de zile: pomenirea Sfinţilor, slăviţilor şi întru totlăudaţilor şi mai marilor Apostoli Petru şi Pavel (†67).

Sfântul Apostol Petru, mai întâi, era pescar din Betsaida, la Marea Galileii şi se chema Simon, înainte de a se întâlni cu Domnul. Era frate cu Sfântul Apostol Andrei, „Cel întâi chemat" la slujirea credinţei. Era cel mai vârstnic dintre cei doisprezece ucenici şi, deseori vorbea în numele Apostolilor, rugând pe Învăţătorul să le tâlcuiască înţelesul tainelor credinţei. Era o fire înfocată, cinstită şi plină de rodire pentru Hristos şi gata, oricând, la uitarea de sine. Cu toată dragostea pentru Iisus Hristos, nu şi-a putut învinge slăbiciunea, lepădându-se de trei ori de Domnul Său, tocmai când Acesta era batjocorit şi purtat de la Ana la Caiafa. Dar, cu multe lacrimi şi cu mult zbucium, a ispăşit el întreita lui lepădare de Domnul, iar, la cea de a treia arătare a Domnului înviat, ucenicilor Săi, Petru redobândeşte veşnicia de Apostol, mărturisind de trei ori .dragostea lui către Mântuitorul...

Să privim, acum, spre cealaltă căpetenie a Apostolilor, Sfântul Apostol Pavel. A fost bărbat învăţat, fariseu şi rabin în religia evreilor, ucenic al lui Gamaliel şi cunoscător al întregii învăţături din vremea sa. Se numea Saul înainte de a veni la credinţă şi era de fel din Tarsul Ciliciei. Împuternicit de sinedriul din Ierusalim, Pavel a prigonit cumplit ce cei ce mărturiseau credinţa în Hristos şi propovăduiau Învierea Lui. Pe când călătorea, spre cetatea Damascului, spre a prinde pe creştinii de acolo, Saul a văzut pe Domnul, Care i S-a arătat în chip minunat, şi a crezut în El; lepădând rătăcirea în care trăise până atunci.

(PROLOAGELE, VOL. II, pag. 866)

(urmare din nr. 22/1999)

SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ UN FENOMEN RELIGIOS CREŞTIN

- Scurtă radiografie a societăţii –

Prin NEAMUL ei, ea are o istorie a SALVĂRII NAŢIONALE A REZISTENŢEI, A SUPRAVIEŢUIRII, A ÎNCRÂNCENĂRII - în cartea DESTINULUI său.

NEAMUL este o REALITATE METAFIZICĂ, ce cuprinde tot şirul GENERAŢIILOR de la GENEZĂ până la JUDECATA DE APOI.

El îşi măsoară VEŞNICIA prin LUMINA generaţiilor lui succesive, existenţă asumată eroic şi CREATOR.

DUMNEZEU încredinţează, LUMINA NEAMULUI, unei ELITE – MESIANICE – NAŢIONALISTE, cu mărturie responsabilă.

POPORUL este ipostaza actualizată şi trecătoare a NEAMULUI.

El este MARE, atunci când se aprinde prin aproape toţi fiii săi în LUMINA – NEAMULUI, nu când rămâne agăţat în crucea istoriei, printr-o minoritate răstignită.

NAŢIONALISMUL este valorificarea principală a unui anumit „SPECIFIC NAŢIONAL", prin actualizarea creatoare a TRADIŢIEI, având apartenenţă la ADEVĂR, IUBIRE şi ABSOLUT.

El conferă creştinului conştiinţa a ceea ce trebuie să fie, promulgând DREPTATEA sa în cadrul DREPTĂŢII NEAMULUI.

NAŢIONALISMUL CREŞTIN se instituie ca o COMUNITATE EVANGHELICĂ A IUBIRII, în LIMBAJ universal şi ca o EXALTARE a FIINŢEI NEAMULUI.

TRADIŢIA stabileşte, la nivelul omului şi al SOCIETĂŢII, CALEA DE MÂNTUIRE pentru NEAM.

MODERNITATEA este FIICA în care se împlineşte T R A D I Ţ I A. FRANCMASONERIA – reclamă dreptul de a fi născut naţionalismul politic. Ea s-a pus o vreme în slujba „emancipării naţiilor", doar pentru o distrugere machiavelică a ordinii Regale şi imperiale a lumii.

(continuare în pagina 10)

George NISTOROIU

„ISTORIE" ŞI ADEVĂR

(urmare din nr. 22/1999)

CAPITOLUL II

În Chemarea Către Ţară, lansată la 9 septembrie 1940 (era un apel adresat în primul rând Gărzii de Fier), generalul Antonescu scria textual: *„Am decis cercetarea trecutului, pentru ca acei care ne-au dus la umilire şi la pierderea graniţelor, la sărăcie şi risipă să-şi primească răspunsul faptei lor. Citiţi măsurile pe care le-am luat şi aşteptaţi cu încredere pe acelea ce le voi lua încă, pentru ca statul să fie salvat şi naţiunea să-şi regăsească puterile..."*

Printre măsurile luate reproducem câteva: 1) desfiinţarea demnităţii de consilier regal şi a Consiliului de Coroană; 2) controlul averilor foştilor demnitari ai statului în ultimii 10 ani; 3) blocarea acţiunilor, proprietate directă, sau indirectă a ex-regelui Carol; 4) desfiinţarea organizaţiilor „Straja Ţării" şi Partidul Naţiunii; 5) scoaterea din cadrele active ale armatei a unui grup de 11 generali (numai doi amestecaţi în crimele antilegionare: G h e o r g h e Argeşeanu şi Ion Bengliu). Nici una din aceste măsuri, luate personal de Antonescu, nu priveau direct nelegiuirile împotriva legionarilor. Abia la sfârşitul lui septembrie şi începutul lunii octombrie, în ziarele din 30 septembrie şi 2 octombrie 1940, apare o listă cu 15 persoane cărora li se impusese domiciliu obligatoriu. Dintre aceştia numai 6 figurau pe lista marilor vinovaţi de tragedia legionară: Gheorghe Argeşeanu (arestat la Constanţa imediat după 5 septembrie, de un magistrat militar din ordinul personal al lui Antonescu), Gavrilă, Marinescu (arestat de Poliţia Legionară pe când încerca să fugă în Bulgaria), Victor Iamandi, chestorul de poliţie, Ion Panova, Ion Bengliu şi Vasile Zeciu. Ceilalţi nouă (generalii Iori Ilcuş şi Florea Ţenescu, Gh. Tătărăscu, Teofil Sidorovici, Mihail Ghelmăgeanu, Eduard Mirto , Eugen Titeanu, Radu Lobey şi scriitorul Cezar Petrescu), nu primiseră domiciliul forţat din cauza vreunor presiuni din partea legionarilor; aceştia nefiind implicaţi direct în crimele comise contra Mişcării.

Cam tot în acelaşi timp, începutul lunii octombrie, în cadrul măsurilor promise de a cerceta trecutul şi a pedepsi pe vinovaţi, Antonescu decide instituirea *„Comisiei de anchetă criminală"*, o comisie formată din înalţi magistraţi, cu misiunea „de a aresta, de a ancheta şi trimite în judecată pe cei care au comis crime şi delicte cu prilejul reprimării acţiunilor politice începând din 1933".

În baza acestei legi (trebuie să precizăm că legea fusese întocmită de ministrul Justiţiei Ică Antonescu, colaboratorul cel mai apropiat al generalului – conducător) urmau să fie pusă sub cercetarea judiciară a comisiei toţi acei înalţi demnitari: miniştri, consilieri regali, rezidenţi regali, subsecretari de stat, secretari generali, împreună cu prefecţii de judeţ, primarii, poliţiştii, jandarmii şi cadre din armată, care în mod direct luaseră parte la crimele împotriva legionarilor ca autori materiali sau morali ai acestor crime. Numărul lor se ridica la *circa 5000 de persoane*, dintre care în mod cert, câteva mii, ar fi ajuns în faţa tribunalului, acuzaţi de crimă politică, iar restul de complicitate la asasinatele comise. Datorită însă faptului că la acea oră ţara trecea printr-o criză politică şi economică acută, că datorită moştenirii lăsată de dictatura carlistă – citäm din lucrarea lui A. Simion – şi că *„ţara era confruntată cu probleme extrem de dificile"*, conducerea Mişcării a hotărât să aducă pe banca acuzării numai pe marii vinovaţi, pe cei care participaseră la masacre – fie ca organizatori sau politruci, fie ca executanţi şi călăi, rămânând ca mai târziu, să fie lămurită şi situaţia juridică a celorlalţi mari vinovaţi care – zice L. Pătrăşcanu – şi-l făurise într-un lung şir de ani clasa conducătoare din România (burghezia), iar pe altă parte voia să dea o satisfacţie măcar simbolică, familiilor victimelor vechiului regim, şi să arate zecilor de mii de oameni, supravieţuitorii holocaustului armandist, că Legiunea este decisă, printr-un mare proces cu uşile deschise, cu instanţa de judecată neutră, cu o presă liberă şi cu inculpaţii lăsaţi să se apere, în voie, fără nici o restricţie, aşa cum ei, legionarii, arestaţii de ieri, nu avuseseră parte în trecut, să pedepsească în cele mai sacre legalităţi şi obiectivităţi pe vinovaţii principali şi complicii lor.

Mişcarea Legionară avea tot interesul ca un astfel de proces să aibă loc, să fie cât mai accesibil cu putinţă, şi pentru legionari şi pentru nelegionari, pentru ca întreaga românime, chiar şi corifeii marilor democraţii occidentale, să ia cunoştinţă, în amănunţime, pe calea unor dezbateri publice, chiar radiodifuzate şi chiar prinse pe pelicula unui film (jurnal de actualităţi), să ia cunoştinţă atât de îngrozitoarele crime comise împotriva legionarilor, cât şi de *„odioasele atrocităţi"* săvârşite de fanaticii Legiunii, *„echipele morţii"*, ca răspuns la aceste crime îngrozitoare.

(va urma)

Vasile BLANARU- FLAMURA

(urmare din pagina 8)

• SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ - UN FENOMEN RELIGIOS CREŞTIN

FRANCMASONERIA îşi trage seva din principiile sectelor, al ereziilor şi păgânismului. În lupta împotriva creştinismului foloseşte, ca tactică, ascunsul, iar ca strategie cuvintele magice: libertate, egalitate, fraternitate, cuvinte transformate în arme de foc, pentru a uzurpa dreptul nescris, dar legitim, al omului, oferindu-i „drepturile omului", care stigmatizează de fapt ÎNDATORIRILE lui. Mulţi „docenţi" îl consideră pe Iisus HRISTOS – FONDATORUL „drepturilor" omului, deşi, surprinzător, BIBLIA nu prezintă temeiuri pentru susţinerea acestor „drepturi".

MÂNTUITORUL nu este preocupat de drepturile categoriilor sociale defavorizate, ci de ÎNDATORIRILE semenilor acestora faţă de ei.

Aceste „drepturi" generează tensiuni şi conflicte, pentru că dreptul unuia intră în conflict cu dreptul celuilalt.

CONSTITUŢIA unui stat descendent dintr-o multimilenară MONARHIE CREŞTINĂ, trebuie să se întemeieze pe o ESTETICĂ a prezenţei creştinului în lume, pe o definire a raporturilor sale cu lumea şi cu ceilalţi. Legile unui stat-creştin trebuiesc subordonate MORALEI CREŞTINE.

CONSTITUŢIA ROMÂNEASCĂ trebuie să devină o EXPRESIE APRIORI unei existenţe de MORALITATE SUPERLATIVĂ.

POLITICIANUL trebuie să îmbrăţişeze reguli de excelentă morală în deplin acord cu responsabilitatea sa politică.

ACELUIA căruia DUMNEZEU îi conferă PUTEREA peste NAŢIUNE, trebuie să urmeze dincolo de legile publice, LEGEA VEŞNICĂ a lui DUMNEZEU. Altfel ne vom scufunda apocaliptic într-un infinit MEMORIAL al DURERII.

POLITICIANUL - trebuie să fie sămânţa creştină, care dă roadă 100%, nu să facă din homosexualitate un „bun cultural" sau o funcţie culturală a legii.

Homosexualitatea nu reprezintă un drept la libertate al unei minorităţi, ci că practicile acelei minorităţi au caracter satanic. Sodomiţii profanează identitatea FIINŢEI – NAŢIONALE, care arde în chipul dăruit de DUMNEZEU, prăvălindu-ne într-o lume a problematicului, îmbibată în dorinţi şi temeri, în pofte şi neputinţe dând infirmitate chipului şi paralizând FIINŢA NAŢIONALĂ şi UNIVERSALĂ.

EUROPA, care ne cere imperios legitimarea „drepturilor" acestei minorităţi, nu se reduce la o EUROPĂ OCCIDENTALĂ, provenită din Roma şi REFORMĂ, ci şi dintr-o EUROPĂ a ELENISMULUI creştin, fondată de ORTODOXIA capabilă să unească simţul persoanei şi cel al comuniunii.

(va urma)

„REBELIUNEA"

Desigur, că, cititorii noştri, înţeleg de ce cuvântul „Rebeliune" este scris între ghilimele. Evenimenrele din 21-23 ianuarie 1941 au caracterul unei adevărate „LOVITURI DE STAT" dată de generalul Antonescu, dar istoriografia oficială de atunci şi până astăzi o numeşte, cu vădită rea credinţă, „Rebeliune".

Totul a început la 20 ianuarie 1941, odată cu demiterea, de către generalul Antonescu, a ministrului de Interne, generalul Petrovicescu, urmată, la 21 ianuarie 1941, de înlocuirea tuturor prefecţilor şi a chestorilor legionari, precum şi a lui Alexandru Ghica de la Siguranţa Statului şi a Prefectului Poliţiei Capitalei Radu Mironovici. Toate aceste acte ale generalului Antonescu erau săvârşite în Statul Naţional Legionar care luase fiinţă legal la 14 septembrie 1940 prin Înaltul Decret Regal al regelui Mihai I.

Să arătăm pe scurt ce înseamnă o lovitură de stat şi ce înseamnă o rebeliune. Lovitură de Stat înseamnă o schimbare bruscă a conducerii şi politicii unui stat sau o acţiune a unei autorităţi care violează formele constituţionale (acceptate într-o anume vreme), iar rebeliunea este o acţiune colectivă „violentă" împotriva unei autorităţi sau a unei ordine constituite.

Cum au reacţionat legionarii la măsurile generalului Antonescu? Demonstraţiile legionarilor au avut, la început, un caracter paşnic şi hotărât împotriva măsurilor luate de general, măsuri cu un caracter vădit ilegal, *provocator* şi care urmăreau schimbarea formei de stat proclamate prin Înaltul Decret Regal amintit mai sus. Faptul că demonstraţiile legionarilor au căpătat un caracter violent s-a datorat acţiunilor represive, provocatoare, atacarea sediilor legionare şi deschiderea focului de către unităţile militare ale generalului. Nu trebuie uitat - şi trebuie subliniat – că toate actele de vandalism, jafuri, incendieri, omoruri etc., au fost comise de bandele de răufăcători care ies la iveală în împrejurări tulburi. Mai trebuie subliniat că Antonescu nu a trimis unităţile militare împotriva răufăcătorilor, nu, el se războia „cavalereşte" cu legionarii!

Sunt bine cunoscute urmările tragice şi tot ce a urmat după înăbuşirea „rebeliunii". Acestea le vom arăta în rândurile ce urmează.

Ne vom referi, dat fiind importanţa lui, la un document reprodus în cartea „Evenimentele din ianuarie 1941 în Arhivele germane şi române, vol. II, apărut în Editura Majadahonda, Bucureşti, 1999.

mai 1999 *(va urma)*

Nicolae COTERBIC

TRAGICUL DESTIN AL LUI HORIA SIMA

Sunt convins că vă este cunoscut Balthazar GRACIAN şi al său ORACOL MANUAL, din care întru apărarea punctului meu de vedere voi apela la aforismul lui intitulat „Atenţie la ceea ce afli": „aşadar, afirmă Gracian oamenii trăiesc mai mult din ceea ce află, mult mai puţin din ceea ce văd; trăim cu credinţa în ceilalţi. Auzul este uşa din dos a adevărului şi poarta principală a minciunii în timp ce văzul este uşa din faţă. Adevărul, îndeobşte, e văzut şi doar în mod excepţional auzit; rareori ajunge la noi în toată puritatea sa şi cu atât mai puţin când vine de departe; aduce totdeauna cu sine ceva din amestecul simţurilor prin care trece. Patima vopseşte în culorile ei tot ce atinge, când pornită, când binevoitoare; tinde mereu să impresioneze: mare grijă cu cine laudă şi mai mare cu cine osândeşte.

E nevoie de toată atenţia pentru a descoperi intenţia mijlocitorului cunoscând dinainte cum calcă".

Iar mijlocitorul între adevărurile acelor ani şi urechile noastre de azi ne obligă să ţinem seama de vorba lui Diogene Laerţiu: „de mortuis nil nisi bene" – sau, pe limba noastră să nu-i defăimăm pe cei ce nu se mai pot apăra.

Dar ce se cuvine să spunem atunci, când, la trecerea anilor, ne aducem aminte de truda, suferinţele, visele sau greşelile lor?

Mai ales când cel plecat, precum Horia Sima, a avut un destin tragic.

Suntem în anii '30, la 20 de ani de la împlinirea, cu uriaşe jertfe, a unificării aproape a tuturor românilor '(Să ne amintim, că, deşi nu a participat decât la 2 ani de război, acesta ne-a ucis, procentual mult peste numărul celor pieriţi dintre combatanţii celorlalte ţări).

Dar incompetenţii vremii, beneficiarii unor afaceri ce seamănă cu cele de azi, o camarilă dirijată de „duduia" Wolf-Lupescu, în care bişniţarii făceau jocul, o diplomaţie condusă de costisitorul Titulescu – pe care, şi azi, unii îl mai socotesc un soi de magister al adevăratei diplomaţii - au contribuit, ca, în anul de cumpănă - 1939 -,ţara să fie fără aliaţi, fără o armată dotată, fără o statură morală necesară momentelor de criză („Marii noştri aliaţi" – Franţa, Anglia etc. „Mica înţelegere" şi „Societatea Naţiunilor –, despre care Corneliu Codreanu afirma că sunt inconştiente, erau şi ei victimele unei păci greşit întocmite şi, mai ales, unui cumul de erori – economice, politice, morale şi sociale).

Să nu fi fost nici un român care să le spună mai marilor zilei că drumul ales este cel al eşecului, al înfrângerii şi frângerii ţării?

Au fost: Nae Ionescu le-a spus, în 1931 – şi veţi vedea că avertismentul de atunci este valabil - cuvânt cu cuvânt pentru cei de azi: „Istoria e făcută din bucăţi şi din lucruri mărunte. Istoria cea făcută de oameni; cea pe care-şi închipuie oamenii că o fac. Cealaltă se face singură. Cea adevărată. E drept. Dar oamenii se ţin pe la periferia întâmplărilor şi se amesteca în ele cu pretenţia de a le conduce. Le-ar putea, totuşi, PROMOVA. Dacă ar şti să le urmărească, să le înţeleagă şi să se pună în slujba lor. ASTA însă E GREU.

Pentru că nu pot vedea drept şi judeca liber – mai exact – NU POATE VEDEA, PUR şi SIMPLU, decât cel care nu e încătuşat de nici un fel de prejudecată. Şi sunt două - cel puţin DOUĂ BETEŞUGURI ale oamenilor politici - care le falsifică vederea şi stau ca atare la originea tuturor tulburărilor şi necazurilor spiritul de conducere şi spiritul de posesiune, ambiţia de a DOMINA şi dorinţa de a POSEDA".

Atunci, ca şi azi.

„Dacă noi am cunoaşte – continuă Nae Ionescu (aceste două beteşuguri; n. red.) – situaţia financiară a fiecăruia dintre oamenii politici, care ne conduc, poate că am fi în stare să indicăm dinainte, cu precizie, linia evenimentelor (...). Suntem, totuşi, victimele unei concepţii eroice şi catastrofale a istoriei. Ne închipuim anume, că, pentru oamenii politici, există realităţi şi probleme obiective către care se îndreaptă şi după care se driguieşte efortul lor creator. Nu este totuşi aşa!

În ce priveşte politica externă, pe care a bălmăjit-o Titulescu, iată spusele lui Nae Ionescu: „Ardealul nu ni l-a dat nimeni. Nici măcar nu l-am luat noi. Ci Ardealul şi «ţara» au mers unul înaintea alteia ca două părţi ale aceluiaşi, tot atunci când s-a ivit prima împrejurare prielnică pe care, de un mileniu, o aşteptam cu dinţii încleştaţi".

Realităţile dictează: Nu se fac alianţe pe ce a fost, mai ales când soldurile s-au balansat. Politica oricărei ţări stă sub imperiul necesităţilor de azi şi de mâine. Dar aşa fiind solidaritatea vechilor aliaţi nu poate forma obiectul unei politici de stat decât dacă:
1. această solidaritate există efectiv şi: 2. continuă să fie eficace în cadrul noilor probleme care se pun unei ţări".

Ori, atunci ca şi azi, aliaţii de ieri aveau ei nevoie de aliaţi şi s-au dovedit incapabili să-şi împlinească obligaţiile (vezi cazul Cehoslovaciei, Poloniei dar şi al României).

Ce au făcut puternicii vremii la spusele profesorului?

I-au desfiinţat ziarul, i-au luat catedra şi l-au internat în lagăr şi, pentru că îşi imaginau că morţii nu mai pot tulbura destrăbălările celor vii, l-au asasinat!

(va urma)

Doru MIHAIL

CĂLUŞARII

Sărbătoarea Rusaliilor are adânci rădăcini în viaţa românească, şi cu precădere în Oltenia, prima provincie dacică romanizată, fiind oficiată religios şi marcată în viaţa populară prin „căluşari", obicei adus de către coloniştii romani, înaintând pe Valea Oltului. A trecut şi în Muntenia, unde l-am văzut în mai multe rânduri, începând de prin anii '30, printre altele, în Slatina (venit din Curtişoara), şi în Păreşi, în nordul judeţului, venit din Sâmbureşti, localitate vecină, încărcată cu vestigii romane.

Aprofundând problema, am constatat similitudinea lui cu faptele petrecute la fundarea Romei, aşa cum au fost relatate de către unii istorici latini, printre care, Titus Livius, în „Ab urbe condita" (Cartea I, cap. 9, p.18 şi următoarele, în versiunea românească, din 1959).

Bătrânii de atunci (de prin 1930), îşi aminteau că îl văzuseră, şi ei acolo, în copilărie, vorbindu-le despre acest joc şi bătrânii lor. Mai departe, la Vlaici-Olt şi Pădureţi-Argeş, activau căluşarii lui Martin. În 1939, „moş Martin, haiducul din Pădureţi" cu „flăcăii" lui, au dus faima căluşului românesc la expoziţia mondială de la Londra. Şi despre sfârşitul secolului nostru, căluşarii veniţi mai dinspre nord, delectau orăşenii din Piteşti. Dansul ajunsese acolo, după ce, mult timp, fusese practicat în Oltenia romană de unde, prin Pons Aluti (Ioneştii Govorii), trecuse la Sâmbureştii din Argeş. Era zonă încărcată de istorie străveche. Sâmbureştii, cu rezonanţă tracică, din „thumbule" (C. Giurescu, Istoria pădurii româneşti, p. 23), devenit „sambule" la traco-daci, (I.I.Rusu, Limba traco-dacilor, p.122, 130), ajungând „sâmbure" la români, supravieţuind, ca şi obiceiul căluşarilor autentic şi complet.

Marele castru roman de la Sâmbureşti a lăsat un bogat material arheologic, precum şi o apreciabilă zestre spirituală, printre care şi festivitatea *„Consualia"*, practicată şi la Rusidava, la vest de Olt şi la Sâmbureşti, la est de Olt de unde veneau căluşarii în zilele noastre.

Pentru a ilustra esenţa romană a jocului, voi relata desfăşurarea lui. Din urmărirea momentelor şi interpretarea lor, li se reconstituie semnificaţia şi se punctează spiritualitatea jocului. Vin în monom, în pas vioi, necadenţat; se organizează în formă de cerc, cu distanţe egale, de unu-doi paşi între ei. Apoi merg cadenţat în ritmul lăutei. În mâini au ciomege egale la toţi, cu capul de jos strânse în pumni, la nivelul brâului, ridicate vertical. După melodia specifică, joacă în cerc, vioi, ţinându-se de mâini, cu capetele ridicate; alternând, luând distanţe egale între ei, aplecaţi până la brâu cu ciomegele, la orizontală, înaintea brâului; din când în când, scuturau capetele, sincronizat; în final, simulau un furt şi ameninţau în aer cu ciomegele; în final, ridicau pe „vătaf" pe umerii lor, înălţând o prăjină cu un ştergar alb, cu usturoi. Mai târziu panglicile, paietele şi mărgelele, a căror montare era costisitoare şi foarte migăloasă, au dispărut.

Am arătat jocul pe larg, pentru a se observa asemănarea lui cu cel descris de către istoricul latin. Precum şi pentru că s-au mai referit şi alte lucrări asupra sa, fără însă a-l descrie. Este de reţinut că protagoniştii Petre şi Ion Simionescu din Sâmbureşti îl moşteniseră amănunţit, de la strămoşul lor, Pătru Şchiopu, venit din satul Verdea, judeţul Vâlcea, acesta fiind întâlnit în Sâmbureşti în anul 1814 şi 1818 când era „beilicciu", în categoria „frunte" (Arhivele Statului, Administrative vechi, 2152/d/2/1814 f.1073; 2381/1820 f.7). Fraţii Petre (n.1901) şi Ion Simionescu (n. 1904) din Sâmbureşti, urmaşi ai lui Pătru Şchiopu într-a cincea generaţie, au organizat în zonă - Căluşul, într-al patrulea deceniu al secolului nostru, aşa cum înaintaşii lor îl preluaseră de la strămoşul Pătru. Se întâlneau două tradiţii: cea olteană, prin Pătru, cu cea argeşeană, prin strămoşii din străvechiul Sâmbureşti – Argeş, venit, apoi, în Olt (din care s-a detaşat satul Leleasca).

Şi în satul Sâmbureşti, cu viaţă internă multi-milenară, copleşitor documentată prin noianul de descoperiri de mare valoare materială, dar mai ales, istorică, apărute încă din secolul al XIX-lea, se regăsea Romulus, personificat în *„Ler împărat"* (Academie, manuscrise: 221 f. 114; manuscrise: 324 f. 50 ; manuscrise: 228 f. 516; manuscrise: 4105 f.: 62,82,110, 134, 161, 182, 199).

Am punctat modul cum se desfăşura jocul în zilele noastre şi am vorbit despre locul în care a rămas cel mai bine păstrat. Pentru a cunoaşte şi corespondenţa celui de acum, cu cel al romanilor, interpretăm spectacolul contemporan nouă (cei mai bătrâni), referindu-ne şi la corespondenţa costumaţiei. Fesurile roşii ţineau locul coifului roman. Erau ornate cu „fluturi" (paiete). Mai târziu au fost înlocuite cu pălării, cu paiete pe calotă şi pe margini, uneori şi cu panglicuţe colorate lăsate la spate pe bor în jos. Cu cămăşi albe, până la brâu, cu mâneci largi şi „flori" peste ele având bete în diagonală ţână la brâu, redând platoşa romană. Brâul era lat, strâns în bete, cu ciucuri la capete. Cu fuste până la jumătatea piciorului, cu flori pe margini. Peste fuste atârnau capete de bete. Cu nădragi albi, pulpele fiind strânse cruciş, cu şuviţe, cum erau curelele legionarilor romani. Încălţaţi cu opinci din piele groasă, ascuţite la vârf iar la gleznă, în spaţiul ei, cu *„zdrăncănele"*, disculeţe metalice, montate pe ax, care sunau când pocneau călcâiele, acoperite cu tablă. La sunetul lăutei, mergeau mai vioi, în cadenţă. Apoi, după melodia specifică momentului, jucau în cerc, ţinându-se de mâini, cu capetele ridicate, simbolizând mândria şi legătura frăţească. Alternau, aplecaţi până la brâu, scrutând mulţimea, ochind fetele sabinilor; tropăiau în cerc, alergând spre ele, marcând momentul răpirii printr-un joc mai agitat, se ceartă cu părinţii, într-o scenă mai dinamică, ţinând ciomegele sus, în verticală. Se liniştesc (la stăruinţa femeilor) şi căluşarii îşi strâng braţele, la două niveluri, iar la al treilea urcă pe vătaj, în chip de Romulus, ţinând în mâini, vertical, prăjina (care reprezintă linia ascensiunii) în vârful căreia este năframa albă, semn al împăcării şi purităţii spirituale, în care este *înnodat usturoiul, leac ce apără oamenii de duhurile rele*. Un caz petrecut în Sâmbureşti în 1930, subliniază spiritualitatea obiceiului. Un căluşar povesteşte că în acele zile, tentându-l o femeie, a refuzat-o deoarece, era încă în acele trei zile după închiderea căluşului, când nu putea să calce „legea". Obicei străvechi, păzit în acea perioadă.

Romanii organizaseră răpirea (spune Titus Livius), în Consualia, Ziua Cincizecimii, de unde, prin metateză) traco-romanii au derivat *„Căluşaria"*, care nu are nici un indiciu despre altă proveniență. Cucerind Iudeea, Romanii au dus şi acolo Consualia, ca „Rozalia", ziua rozelor, ziua a cincizecea după Paşti. Aceasta a fost preluată şi de creştinii traco-romani, marcată în practica religioasă cu împărţirea de frunze de nuc, simbol al limbilor de foc, dar şi cu o uşoară şi semnificativă aducere aminte a laurilor purtaţi de oamenii lui Romulus.

Dat fiind circumstanţele în care a apărut şi s-a cultivat căluşul, în timp i s-au imprimat şi puteri magice. Aşa, în 1867, când preotul Ion Ţârtea din satul Păroşi, zăcea de trei ani de paralizie, după recurgerea la multe mijloace de a-l însănătoşi familia l-a dus şi la „Seaca, de a trecut căluşul peste el" (Document rămas în casa urmaşilor săi, utilizat în monografia mea, *„Cartea satului Păroşi"*, vol. III, cap. sanitar).

Rusaliile, vremea căluşului, mai aduc la lumină un alt străvechi obicei privind cultul morţilor, la mare respect în lumea creştină (L-am prelucrat în vol. II a lucrării amintite privind demografia şi spiritualitatea poporului român.

jurist Petre SIMIONESCU

REDACŢIA

Fondator: Simion GHINEA VRANCEA

Redactor şef: George URSA

Corector: Mircea RAŢIU

Redactor, cap limpede: Sile IORDACHE

Administraţia (tl: 610 46 71): Mişu DUMITRESCU

•Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.

Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.

Corespondenţa: "F C B - V" – C. P. 8-27, Bucureşti

Tipărit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS".

I.S.S.N.: 1453 - 5602